

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 1136/15
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 46-00-00249/2014-13 од 10.07.2014. године, уз учешће заинтересованих лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, Немањина бр. 26, Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, Београд, Тиршова бр. 3 и Општине Раковица, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Раковица, Београд, у предмету враћања имовине, након закључене усмене јавне расправе дана 11.01.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈАЈУ.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца А.А. и Б.Б. за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., да солидарно надокнаде трошкове управног спора заинтересованим лицима и то:

- Републици Србији у износу од 9.500,00 динара;
- Граду Београду у износу од 16.500,00 динара; и
- Градској општини Раковица у износу од 18.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и В.В. из ..., изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, бр. 46-008577/2012 од 18.02.2014. године, којим се одбија у целости захтев подносиоца жалбе, В.В., Б.Б. и А.А., за враћање одузете имовине, односно

обештећење и то грађевинског земљишта у улици ... (бивша ...) број ..., катастарска парцела број ... КО ... – старог премера, односно катастарска парцела број ... КО ... – новог премера, као неоснован.

Тужиоци, А.А., тужбом поднетом Управном суду 22.01.2015. године, која је код овог суда заведена под посл.бројем 14 У.1136/15 и Б.Б., тужбом поднетом Управном суду 22.01.2015. године, која је код овог суда заведена под посл.бројем 17 У.1137/15, оспоравају законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, указујући на погрешно становиште туженог органа у оспореном решењу, који се позива на одредбу члана 6. став 3. и члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11 и 108/13), уз образложење да је за предметно неизграђено грађевинско земљиште одређена накнада после 15.02.1968. године и да је ово земљиште одузето од ранијег сопственика на основу Закона о грађевинском земљишту, који је донет и који је примењиван после 15.02.1968. године, а који не спада у круг прописа таксативно набројаних у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Указују да је у спроведеном управном поступку утврђено да је спорно земљиште пренесено у друштвену својину на основу члана 38. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, који закон је наведен у члану 2. под тачком 34) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а решењем Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, број: ... од ... године, одузето је из поседа корисника (бившег власника) сада покојног Г.Г. у корист физичких лица у сврху изградње стамбеног објекта, ради привођења намени одређеној Урбанистичким планом, те је решењем Четвртог општинског суда у Београду, бр. ... од ... године за изузето грађевинско земљиште одређена накнада ранијем кориснику, односно бившем власнику (ранијем сопственику), коју исти није хтео да прими, јер је симболична. Сматрају да је у овом случају за примену Закона о враћању одузете имовине и обештећењу искључиво важно по ком пропису је предметно земљиште подржављено, Законом о национализацији од 1958. године или Законом о грађевинском земљишту од 1982. године, те прешло у друштвену својину. Истичу да је катастарска парцела ... прешла из приватне својине у друштвену својину на основу Закона о национализацији дана 26.12.1958. године, те промена власничко-правног односа на грађевинском земљишту није извршена на основу Закона о грађевинском земљишту, који је давао надлежност Скупштини општине, града, града Београда да донесе одлуку да на грађевинском земљишту у градовима и насељима градског карактера и другим подручјима предвиђеним за стамбену и другу комплексну изградњу престаје право својине грађана под условима и у поступку утврђеним законом, уз право ранијег власника грађевинског земљишта на надокнаду. Преузето национализовано неизграђено грађевинско земљиште не може се вратити у посед бившег власника, или његовим наследницима, без обзира што то земљиште није приведено трајно намени ради које је и преузето, ни применом одредаба Закона о експропријацији и ниједним другим позитивним прописима, осим Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. Стога, имајући у виду да је неизграђена катастарска парцела ... прешла у друштвену својину на основу Закона о национализацији дана 26.12.1958. године и да Законом о враћању одузете имовине и обештећењу није ограничено никакво време у вези одузимања исте из поседа од бившег власника, те да на основу Закона о планирању и изградњи није било могућности да се иста врати бившем власнику, а да се накнада за национализовано грађевинско земљиште не узима у обзир при утврђивању права на враћање имовине, односно обештећење, тужиоци сматрају да је неправилно поступио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца на решење првостепеног органа, јер овде, по мишљењу тужилаца, нема места примени члана 6. став 3., а има места примени члана 2. тачка 34) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. С тим у вези позивају се и на одредбе члана 1., члана 8. став 1., члана 15. став 2., члана 23. став 2. и члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Сматрају да је, на основу члана 39. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, само Републичко јавно

правобранилаштво Републике Србије, односно Државно правобранилаштво, овлашћено да учествује у својству странке у свим поступцима за враћање одузете имовине и обештећењу, када је држава власник, односно корисник, а правобранилаштво Градске општине Раковица и правобранилаштво Града Београда, немају активну легитимацију за учешће у овом поступку, имајући у виду одредбе члана 18. Закона о јавној својини ("Службени гласник РС", бр. 72/11), Закон о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09...50/13), Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/07) и Статут града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 39/08 и 6/10), као и Закон о правобранилаштву ("Службени гласник РС", бр. 55/14). Указују да су у доношењу оспореног решења учињене и повреде правила поступка из одредбе члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер оспорено решење не садржи правилно утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који упућују на правилност решења из диспозитива, нити је у том решењу дата оцена за све наводе жалбе, а из образложења оспореног решења се не види ни да је разматран одговор тужилаца на примљени одговор Јавног правобранилаштва Градске општине Раковица – допуна жалбе. За своје наводе, у тужбама дају детаљне разлоге и закључују да су на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања управни органи неправилно протумачили и применили члан 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер у конкретном случају експропријација и не постоји, па нема места ни примени тих одредаба. Исто тако, примена члана 2. тачка 34) наведеног Закона, по мишљењу тужилаца, мора се у појединим ситуацијама, као и у овом случају, повезати и са чланом 1. тог закона, а у вези члана 1. и члана 9. став 1. Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине ("Службени гласник РС", бр. 42/05) који је и данас на правној снази. Како овде није у питању експропријација, већ национализација, што произлази управо из члана 38. Савезног закона о национализацији који је прихваћен чланом 24. републичког Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", бр. 20/79), тужиоци из свих разлога наведених у тужби предлажу да суд тужбе уважи, поништи оспорено и првостепено решење и у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) донесе пресуду којом се решава ова управна ствар тако што се поништава тачка 1. – I диспозитива правноснажног решења Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, број: 461-13/81 од 27.02.1982. године, а тужиоцима враћа право својине и државине на неизграђеном градском грађевинском земљишту, кп. ... КО ... у површини од 229 м² – старог премера, односно кп. ... КО ... у површини од 206 м² – новог премера, без накнаде.

Заинтересовано лице Република Србија, у одговору на тужбу достављеном преко законског заступника, Државног правобранилаштва Републике Србије, оспорава све наводе тужбе, цитирајући одредбу члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којом је прописано да се право на враћање имовине по одредбама тог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени по тачкама 1. до 41. тог члана, као и одредбу члана 6. став 3. истог закона, којом је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са тим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима. Имајући у виду да је спорна катастарска парцела број ... КО ..., старог премера, односно катастарска парцела ... КО ..., новог премера, одузета од бившег власника, сада покојног Г.Г. бившег из ..., решењем Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, V број: 463-13/81 од 27.02.1981. године, применом Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", бр. 20/79), који закон није наведен у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а који је донет и примењиван после 15.02.1968. године, те да је за предметно земљиште одређена новчана накнада

решењем Четвртог општинског суда у Београду, 58/84 од 24.05.1984. године, то је, по мишљењу заинтересованог лица, правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем одбио као неоснован захтев жалилаца за враћање тог земљишта. Сматра неоснованим навод из тужбе да је предметно земљиште одузето од ранијег власника решењем о национализацији Скупштине општине Чукарица ... број: ... од ... године, те да у конкретном случају нема места примени члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, већ да се ради о имовини пренетој у друштвену својину на основу прописа из члана 2. тачка 34) тог закона, а не на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 1968. године. Ово стога што је одредбом члана 38. став 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58), прописано да грађевинско земљиште које је национализовано остаје у поседу ранијег сопственика све док га он на основу решења Општинског Народног одбора не преда у посед општини или другом лицу, ради изградње зграде или другог објекта, или ради извођења других радова. Стога, имајући у виду цитирану одредбу закона, заинтересовано лице сматра да је правилно тужени орган оценио да решењем општинске Скупштине општине Чукарица ... број: ... од ... године, од Г.Г. фактички ништа није одузето, јер је предметно земљиште остало у његовом поседу све до доношења решења Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, V број: ... од ... године, којим је то земљиште одузето од бившег власника и за које је бившем власнику одређена новчана накнада решењем Четвртог општинског суда у Београду, ... од ... године. Са изнетих разлога, предлаже да суд тужбу одбије, а тужиоце обавезе да заинтересованом лицу Републици Србији надокнаде трошкове поступка по АТ, према наведеном трошковнику, за састав одговора на тужбу са паушалом 9.500,00 динара и за поштарину 80,00 динара.

Заинтересовано лице, Град Београд, преко законског заступника Градског правобранилаштва града Београда, у одговору на тужбе достављеном Управном суду поднеском од 18.02.2015. године, и 23.02.2015. године, оспорава све наводе тужби, указујући да су оспорено и ожалбено решење донети у складу са законом и на закону засновани, те да нису учињене повреде поступка нити је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а управни органи су поступали у складу са истакнутим приговором овог правобранилаштва за утврђење активне легитимације за поступање по захтеву. Сматра да нису испуњени законски услови за враћање одузете имовине, а у складу са чланом 5. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Ово због тога што је одредбама члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано да се право на враћање имовине по одредбама тог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени под тачком од 1. до 41. тог члана, а одредбом члана 6. став 3. истог закона је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине у складу са тим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима и правима. Како су тужиоцима, као правним следбеницима лица коме је земљиште изузето, наведене катастарске парцеле изузете по основу Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", бр. 20/79), а тај закон није наведен у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те како је за изузете парцеле одређена и накнада, на основу закона који је донет и примењиван после 15.02.1968. године, заинтересовано лице сматра да је правилно примењен члан 6. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у поступаку до доношења оспореног решења. Са изнетих разлога предлаже да суд тужбе одбије, а тужиоце обавезе на исплату трошкова поступка овом заинтересованом лицу у складу са АТ, према наведеном трошковнику, за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара.

Градска општина Раковица, Управном суду није доставила одговор на тужбе.

Тужени орган је, у одговору на тужбе, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбе одбије као неосноване.

Имајући у виду да су поднете две тужбе против истог решења туженог органа, суд је спојио поступке у овим предметима ради једновременог расправљања и доношења једне одлуке под пословним бројем 14 У.1136/15.

Управни суд је применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу дана 11.01.2017. године, у присуству тужилаца А.А. и Б.Б. лично и законског заступника заинтересованог лица Градске општине Раковица, заменика Општинског правобраниоца Градске општине Раковица, а у одсуству уредно позваног туженог органа и уредно позваних заинтересованих лица Републике Србије и Града Београда, све у смислу члана 38. Закона о управним споровима.

У речи на усменој јавној расправи тужиоци су изјавили да остају у свему код навода из поднетих тужби и постављеним тужбеним захтевима као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Посебно су нагласили да није у првостепеном решењу наведено нити образложено ништа у вези њихове допуне захтева поднете првостепеном органу 06.08.2013. године, као ни у вези њихове допуне жалбе, наведене у тужби. Истакли су као и у тужби, да градски и општински правобранилац у конкретном случају нису активно легитимисани за учешће у поступку, имајући у виду да никаква њихова права и обавезе у том поступку не могу бити остварена нити одузета, јер се у конкретном случају враћа државна имовина приватним лицима. У прилог навода тужбе којима су истакли да акт о подржављењу у конкретном случају није решење донето на основу Закона о грађевинском земљишту, како то погрешно тврде првостепени и тужени орган, већ Закон о национализацији, предали су суду поднесак који је на расправи прочитан. Трошкове поступка су тражили у износу од по 11.706,00 динара према трошковницима које су предали суду.

Законски заступник заинтересованог лица Градске општине Раковица је у речи на расправи изјавио да оспорава у целини све наводе поднетих тужби и тужбене захтеве. Придружио се наводима из одговора на тужбу Државног правобранилаштва Републике Србије. Нових предлога у допуну доказног поступка није имао. предложио је да суд тужбе одбије као неосноване. Трошкове управног спора је тражио у износу од 36.000,00 динара, које ће платити тужиоци солидарно.

Оцењујући приговор тужилаца, истакнут у тужби и речи на усменој јавној расправи, којим се оспорава легитимација Града Београда и Градске општине Раковица за учешће у овом поступку, Управни суд је нашао да је овај приговор неоснован. Ово стога што су Град Београд и Градска општина Раковица били странке у управном поступку окончаном оспореним решењем, као носиоци одређених права и обавеза у односу на одузету имовину чије су враћање тужиоци тражили, те као странке са супротним интересима из управног поступка, којима би поништај оспореног управног акта у овом управном спору непосредно био на штету, имају својство заинтересованих лица, у смислу члана 13. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост оспореног решења у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, по разматрању списка предмета, оцени навода тужби,

одговора на тужбе туженог органа и заинтересованих лица, као и речи тужилаца и законског заступника заинтересованог лица Градске општине Раковица на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Правилно је поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреда правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени матријалног права.

Ово стога што је увидом у списе предмета утврђено да су се, дана 05.10.2012. године, у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, жалиоци обратили првостепеном органу са захтевом за враћање одузете имовине, односно обештећење, у својству законских наследника бившег власника, сада покојног Г.Г. бившег из ..., и то грађевинског земљишта у улици ... (бивши назив улице ...), кат.парцеле ... КО ... – старог премера, односно кат.парцеле број ... КО ... – новог премера, уписане у ЗКУЛ .... Другог општинског суда у Београду, посл.лист бр. ..., односно лист непокретности бр. ... КО ..., површине 229 м², по старом премеру, односно 206 м² по новом премеру. У обрасцу захтева за враћање одузете имовине односно обештећење, у одељку "акти о подржављењу" наведени су Закон о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58), решење општинске Скупштине општине Чукарица 03 број: 12703/1-63 од 10.07.1963. године и правноснажно и извршно решење Одељења за финансије Скупштине општине Чукарица, ... број: ... од ... године. Увидом у наведено решење општинске Скупштине општине Чукарица ... број: ... од ... године, утврђено је да се тим решењем изузима из поседа национализовано, неизграђено, грађевинско земљиште бивших власника и предаје у посед, уз плаћање накнаде општини Чукарица, ради изградње новопроектване улице у Раковици, између спомен чесме и улице ..., између осталих и део катастарске парцеле број ... у површини од ... м², раније власништво Г.Г. из .... Увидом у наведено решење Одељења за финансије Скупштине општине Чукарица, ... број: ... од ... године, утврђено је да се тим решењем налаже кориснику национализованог, а изузетог грађевинског земљишта Скупштине општине Чукарица, да из буџета, у року од 10 дана од дана пријема решења, исплати на име накнаде, за део кат.парцеле број ... у површини од ... м² КО ..., као бивше власништво Г.Г. и то за земљу, динара 2.820 и за воће и премештање ограде динара 15.100 – укупан износ динара 17.920. Увидом у решење Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, ... број: ... од ... године, утврђено је да се тим решењем поништава решење Општинског Секретаријата за привреду и финансије општине Раковица – Одељења за имовинско-правне послове, број: ... од ... године, те да се, под тачком I диспозитива изузима из поседа уз накнаду национализовано, грађевинско, неизграђено земљиште, земљишно-књижног корисника Д.Д. из ..., а фактичког корисника Г.Г. из ..., улица ..., ради привођења намени одређеној Урбанистичким планом и то кат.парцела број ... у површини од ... м², уписана у земљишно-књижни уложак бр. ... КО .... Тачком II диспозитива тог решења утврђује се да ће се накнада за предметно земљиште одредити у посебном поступку по правноснажности тог решења, док се тачком III диспозитива додељује на коришћење Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж. из ..., по 1/3 идеалног дела, кат.парцела број ... у површини од ... м² и то у површини од ... м² без накнаде, а у површини од ... м² уз накнаду. Увидом у правноснажно решење Четвртог општинског суда у Београду, број ... од ... године, утврђено је да је тим решењем утврђена накнада за изузето грађевинско земљиште, те биљне културе и помоћне објекте на кат.парцели ... ЗКУЛ ... КО ... од ... м², те да се умешачи на страни противника предлагача Општине Раковица, којима је додељена ова парцела за изградњу породичне стамбене зграде, Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж. сви из ..., обавезују да исплате на име накнаде ранијем кориснику изузетог земљишта Г.Г. новчани износ одређен тим решењем. Увидом у

уверење које је издао Републички геодетски завод, Служба за катастар непокретности ..., 02 број: 952-3-1854/2012 од 16.03.2012. године, утврђено је да кат.парцели број ... КО ... старог премера, одговара кат.парцела број ... КО ..., новог премера. Увидом у извод из листа непокретности број ... КО ..., који је издао исти орган дана 27.03.2012. године, под бројем: 952-1-3815/12, утврђено је да је у том листу непокретности уписана кат.парцела број ..., као земљиште под зградом и другим објектом и земљиште уз зграду и други објекат, градско грађевинско земљиште у државној својини Републике Србије, површине ... м2, са правом коришћења Ђ.Ђ, Ж.Ж и Е.Е., сви из ..., са заједничким обимом удела.

Након извршеног увида и у остале списе предмета, Управни суд налази да је тужени орган правилно оценио да је одлука првостепеног органа, садржана у диспозитиву ожалбеног решења, правилна и на закону заснована. Ово стога што је одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да се право на враћање имовине по одредбама тог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени под тачком 1) до 41) тог члана. Одредбом члана 6. став 3. истог закона, прописано је да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са тим законом, за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима.

Имајући у виду да је кат.парцела број ... КО ... старог премера, односно кат.парцела број ... КО ..., новог премера, изузета од бившег власника, сада покојног Г.Г. бившег из ..., решењем Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, V број: 463-13/81 од 27.02.1981. године, применом Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", бр. 20/79), који закон није наведен у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а који је донет и примењиван после 15.02.1968. године, те да је за предметно земљиште одређена новчана накнада решењем Четвртог општинског суда у Београду, број 58/84 од 24.05.1984. године, према прописима о експропријацији то је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем одбио као неоснован захтев тужилаца за враћање тог земљишта.

Тужени орган је правилно оценио неоснованим жалбене наводе да је предметно земљиште одузето од ранијег власника решењем о национализацији Општинске Скупштине општине Чукарица, .. број: ... од ... године, те да у конкретном случају нема места примени члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, већ да се ради о имовини пренетој у друштвену својину на основу прописа из члана 2. тачка 34) тог закона, а не на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 1968. године. Ово стога што је одредбом члана 38. став 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58), прописано да грађевинско неизграђено земљиште које је национализовано остаје у поседу ранијег сопственика све док га он, на основу решења Општинског Народног одбора, не преда у посед општини или другом лицу, ради изградње зграде или другог објекта или ради извођења других радова. Имајући у виду цитирану одредбу закона, тужени орган је правилно оценио да решењем Општинске Скупштине општине Чукарица, ... број: ... од ... године, од Г.Г. фактички ништа није одузето, јер је предметно земљиште остало у његовом поседу све до доношења решења Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског Секретаријата за финансије у Београду, ... број: ... од ... године, којим је то земљиште одузето од бившег власника на основу Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", бр. 20/79), и за које је бившем власнику одређена новчана накнада решењем Четвртог општинског суда у Београду, бр. ... од ... године, према одредби члана 44. тада важећег Закона о експропријацији СР Србије. Тужени орган је

правлно оценио да је без утицаја на другачије одлучивање у овом предмету жалбени навод да бивши власник одузетог земљишта није хтео да прими новчану накнаду за то земљиште, јер је у складу са чланом 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, у конкретном случају битно да је накнада одређена.

Суд је ценио све наводе тужбе, као и све наводе из речи тужилаца на усменој јавној расправи и наводе из поднеска који су тужиоци предали суду на расправи и који је на расправи прочитан, па је нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења. Ово због тога што се Закон о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", број 52/58), не може сматрати непосредним актом о подржављењу, у смислу члана 3. став 1. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а из списка несумњиво произлази да је земљиште за које је решењем Општинске скупштине општине Чукарица ... број: .... од ... године утврђено да се изузима из поседа правног претходника тужилаца као национализовано неизграђено грађевинско земљиште бивших власника и предаје уз посед уз плаћање накнаде општини Чукарица ради изградње новопроектоване улице у Раковици, остало у поседу правног претходника тужилаца, на основу члана 38. став 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, којим је прописано да грађевинско земљиште које је национализовано остаје у поседу ранијег сопственика све док га на основу решења општинског Народног одбора не преда у посед општини или другом лицу, ради изградње зграде или другог објекта, или ради изградње других радова. Из списка несумњиво произлази да је ова катастарска парцела од правног претходника тужиоца као фактичког корисника, одузета решењем Управе за имовинско-правне послове у саставу Градског секретаријата за финансије у Београду V број 463-13/81 од 27.02.1981. године, на основу Закона о грађевинском земљишту, те да је за одузету имовину правном претходнику тужилаца одређена накнада решењем Четвртог општинског суда у Београду пословни број I РО ... од ... године, према одредби члана 44. тада важећег Закона о експропријацији СР Србије. Због тога је и по оцени Управног суда, правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђених чињеница из изведених доказа, применом одредби члана 2. и члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", број 72/11), и са позивом на члан 38. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ" број 52/58), као и Закон о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", број 20/79) и Закон о експропријацији СР Србије ("Службени гласник СРС", број 22/73). Притом је тужени орган правилно закључио да је без утицаја на другачије одлучивање у овој ствари навод тужилаца да њихов правни претходник за изузето земљиште није хтео да прими новчану накнаду за то земљиште одређену наведеним решењем Четвртог општинског суда у Београду, јер, у складу са чланом 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, битно је да је накнада одређена на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године. Суд је ценио и све остале наводе тужилаца, али налази да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, у коме су за донету одлуку дати довољни и јасни разлози, које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. истог закона.

Суд је оценио неоснованим захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужилаца у овом спору, те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде сагласно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) која се сходно примењује на основу чл. 74. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица за накнду трошкова управног спора, опредељених од стране законских заступника заинтересованих лица Републике Србије и Града Београда у одговорима на тужбе и законског заступника заинтересованих лица Градске општине Раковица на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је заинтересовано лице Република Србија у вези са вођењем управног спора у овој ствари имала трошкове на име писања одговора на тужбу од стране Државног правобранилаштва у износу од 9.500,00 динара, град Београд на име писања одговора на тужбу од стране Градског правобраниоца града Београда у износу од 16.500,00 динара и Градска општина Раковица на име заступања на одржаној усменој јавној расправи од стране законског заступника, заменика Општинског правобраниоца општине Раковица у износу од 18.000,00 динара, те је суд одредио ове трошкове одлучујући као у ставу III диспозитива пресуде, сагласно одредбама члана 10. Закона о правобранилаштву, ("Службени гласник РС", бр. 55/14), тарифног броја 43. став 1. и тарифног броја 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), применом одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредаба члана 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.02.2017. године, 14 У. 1136/15

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ